

Две песме – Вук Стевановић

ГРОБ

О, дивног ли места за лежаљку:
Коло дрвећа штити од сунца, ни ветра нема
Покошена трава, увијена у брежуљке сена,
Испод ногу имаш друга, иза главе мајку
О, дивног ли места за лежаљку...

О, чудног ли места за лежаљку:
Нема свађе, грубих речи, не, сви ћуте
Ако неко некад крикне... остали се не наљуте!
Само ветар носи речи ко да тера барку
О, чудног ли места за лежаљку!

О, дивног ли места за лежаљку:
И дивног ли за састанак места: испод неба
Ти ми причаш а ја спавам — тако ти и треба
Па ми шапћеш место свега успаванку
О, дивног ли места за лежаљку!

КУРТИЗАНА

Радила си ствари које моја Ана, не би ни за живот.
Радила си ствари за хиљаду јена
Па ипак те гледам и пишем о теби,
А Ана је мени, вероваћеш — жена.
Радила си ствари а за које Ана, да постоје не зна

Радила си ствари а била си трезна...
Светови се мимоиђу, а тачка је песма
Светови се мимоиђу, деле их времена...
А твој свет су: крв, маслине, вино и промена...
А свет моје Ане: књиге, вино и моја рамена.
Ана пије бело вино на трпези части
А ти пијеш црно вино с кажипрста власти...
Радила си ствари које моја Ана, не би ни за главу
Радила си ствари за хиљаду јена,
Па ипак те гледам као писац жртву, за сопствену славу
И пишем о теби; ко да пуцам у јелена...
Али да би „тачка — песма“ била она права
Морам да те видим кад си „мало — Ана“.
Када лежиш, прозрела и сама;
Завршивши ствари које ради свака куртизана...
И паметним очима, а благим ко лама:
Погледаш у мене, који нисам тама;
И са којим ниси... „као свака куртизана“,
Не, ја само мимоиђем, као свет без срама
И видим те како плачеш; сузама без стана
Желећи да приђеш оном другом свету,
Чија врата тихо беже, „том свету без мана“...
Радила си ствари које моја Ана, не би...
Радила си ствари за хиљаду јена
Ал' плакала сузе које моја Ана, не би ни да умрем
Е — то ми је жена...